

Костянтин Коверзнев "Ідеальна страта"

обличчя неприступного вигляду

загадкові шибеники

дивилися з погордою

диво дивне

я анітрохи не розчулився

королево накажіть мені

не ворушитися

черниці

здивуйте чутливими пальцями

усім здаватиметься що секунда

але я вмиратиму так довго

що учні на задніх партах

двічі встигнуть зіграти в дурня

осінь утече за теплом

голод буде помножено стократно

хліба буде голод?

хліба хтось буде існувати?

коли шукатимеш мене

згадай що хотів напевно

забрати усе з собою

королева примхливо

стенула плечима

уявляєш

я чую її сердите сопіння

але я вмиратиму так довго

наскільки вистачить сили

ж ж ж

ті човни що захлинулися

у сонці

більше ні до чого

не торкнуться

а на тих човнах

три тисячі верблюдів

роздирають спокій капітана

викликають у матросів спротив

і навіть на одній палубі

босий батько

і його блудний син

ні як не можуть зустрітися

просякнуті могильним

запахом антикваріату

з дубового цебра

на морських хвилях

пухирці нестримного

щастя

накривають усю землю

невидимими барханами

і матроси одчиняють

трюми

Андрій Підпалій ж ж ж

через виразно вказане прилучення щоденності
утримання перебування у рівному ламанні гри
у просторі вигнутості однієї гілки облич
без об'єму крил і вилучення черпачи вогнем
спостереження кривдою трьох поцілунків мосту
літа вагання і чорний гук кіл влітання літа
і дощу з горизонту; сухе спостереження;

ж ж ж

спогляданням усім стане крилом винаходу оприску-
вання черги і враження колесування і вигадування
що мружить чарівність шкоди і влітання і мінання
остелення і сміху чудовості довгих блискучо-гаря-
чих доріг крапель мокрості і твердість встигає щось о
Андрій Лісовий "Сад"

Вуха відкриті до неба ми з тобою наставимо Долі
широкі вмиемо ріками досвіду широкого Сором зберем
він нам за вітрило буде правити Нищим голівкам
хай перехопить дихання

Ще раз в крові я скупаю мову свою Вилиті вина усюди
ятрять мое серце Гірко минає любов Лише можна
почути як сотні троянд ступонять в мою душу

Зайве казати до неба прости коли кров твоя згорнута
духом Сором сміятися над прахом мертвих але і
вірити в них не слід Зустріч буяння нас жде у саду
Антарктиди і повість нову розкаже отець заблудлому
сину

Змочена смерть лише тони троянд перед нею наче в і
сні Син Алілуї гору бере над сходженням сонця
День на шматки роздирає одягнення ночі і громить
загони упалих білиць

Сім раз на день прокидається пролісок в лісі
сорокою знову опівдні це сталося сховалося
сонце і вітер нам залишає зривати троянди
любов десь застигла у галереї міста, що зветься
духовно як провесна дива

Геть завірхує несе на щент поруйновані житла
людей

Буря в пустелі пуста гне намисто додолу

Скриня пуста в ній було вже стільки чудес
Тепер настав час повертатись акторам додому

№1 Київ 1998 тираж 170шт.